

dokázali žiť aj pri nulovej inflácii. Takže načo cíti Bundesbank potrebu chcieť viac? Prezident inštitútu Ifo Hans-Werner Sinn vysvetlil, že Bundesbank chce predísť kvantitatívnomu uvoľneniu z dielne ECB.

To je možné, ale trochu konšpiračné vysvetlenie. Nech je dôvod akýkoľvek, pochybujem, že bude fungovať. Pred dvadsiatimi rokmi hospodárske prostredie bolo vnímavejšie. Nemecký trh práce sa však zmenil. Krajina bola niekedy hospodársky samostatná, ale dnes je súčasťou menovej únie, ktorá je štyrikrát väčšia ako Nemecko.

cien alebo miezd. Potrebuje novú expanziu. Európska centrálna banka pred rokom spustila veľkoplošný nákup aktív. Mala by to robiť aj dnes. Európska únia by mala povoliť vládam prekročiť tohtoročné rozpočtové ciele a stiahnuť fiškálny kompakt, ktorý od roku 2016 prinesie ďalšie rozpočtové napätie.

Politici eurozóny sa opäť sami dostali do situácie, keď musia robiť opak toho, čo slúbili. Stagnácia a padajúca inflácia sú cenou, ktorú eurozóna platí za potácanie sa v kríze.

© Financial Times

WOLFGANG MÜNCHAU

komentátor FT

Autor je pridruženým editorom Financial Times od roku 2003. Vo svojich stípkach sa zaobrá Európskou úniou a jej ekonomikou. Dva roky bol editorom Financial Times Deutschland, predtým ekonomickým korešpondentom. Zameriaval sa na konečnú fázu prípravy menovej únie a spustenie eura.

e dolár

rích čínskych spoločností, ktorých názov vám nič nepovie.

Mierna neistota

Prebiehajúca výsledková sezóna zatiaľ štatisticky vyznieva pozitívne. Z 297 dosiaľ reportujúcich spoločnosti obchodovaných v indexe S&P 500 až 204 (resp. 68 percent) skutočným ziskom prekonalo odhadu analytikov. Napriek tomu sú hlavné akciové indexy nižšie, než boli pred zverejnením kvartálnych reportov.

Je za tým viaceri faktorov: už zmienená geopolitická neistota (napríklad spoločnosť Adidas minulý týždeň varovala, že jej celoročný zisk bude v súvislosti s ruskou-ukrajinským konfliktom o 22 - 30 percent nižší, ako pôvodne plánovala), celkovo slabý rast a problémy viacerých rozvíjajúcich sa trhov, zadrhávajúce sa zavovanie eurozóny a tiež obavy, čo bude, keď americký Fed po dlhých rokoch extrémne uvoľnenej menovej politiky jedného dňa pristúpi k jej sprísneniu.

Miloš Hofreiter,
analytik Ritro Invest

TAKTO TO VIDÍM JA

Imrich Béreš,
predseda Predstavenstva
Prvej stavebnej sporiteľne,
pre HN:

Je pomoc povinnosťou?

Kto je za koho alebo za čo v živote zodpovedný? Rodič za výchovu dieťaťa, dieťa za pomoc rodičom v starobe. Politici sú zodpovední za riadne spravovanie štátu. Každý nesie bremeno zodpovednosti. Len je otázne, aké široké má človek morálne mantinely a ako sa so zodpovednosťou vyrovna – bez ohľadu na to, aké miesto zaujal v spoločnosti a či „mal alebo nemal detskú izbu“. Tisíce ľudských osudov a tragédii volajú dennodenne o pomoc. Všetky spoločnosti na Slovensku dostávajú stôvky žiadostí o podporu. Tisíce ľudí sú závislé od pomoci druhých, nielen v oblasti zdravot-

nej, sociálnej, ale aj kultúrnej a športovej. Je takýto spoločenský dopyt po pomoci oprávnený? Ak áno, je jeho rozsah primerný? Nepreberajú jednotlivci a firmy na seba kus spoločenskej zodpovednosti, ktorú má mať štát? Štát spravujú politici. My voliči sme akcionári štátu, ktorí politikom raz za štyri roky vystavujú účet. Za takmer 25 rokov od politickej zmeny sa štát v značnej miere zbavil spoločenskej zodpovednosti za hendikepovaných, nadané deti, športovcov a iných, ktorí by bez pomoci jednotlivcov a firm už dávno neexistovali. Nedostatočná koncepcia podpory „všetkého“, o čo sa štát predtým dokázal postarať, je zarážajúca. Nikto nás nenúti, aby sme boli nápadomocní v oblasti sociálnej zodpovednosti. Byť ľahostajnými nám však nedovolí to, čo sa nazýva svedomie. Nerobíme to preto, aby sa o nás písalo, ale preto, že to tak cítime. Silní majú pomáhať slabým. Zamrzí, keď sa politici, ktorých nekonceptnosť v podstate supluje niekto iný, poserajú na firmy iba cez prizmu zisku ako na zločincov. Zisk nie je zločin a spoločenská zodpovednosť nie je povinnosť, ale je daná charakterom a zodpovednosťou tých, ktorí môžu pomáhať.

